

1900.

Az üllői-uti Iparművészeti Múzeumban időnként érdekes kiállítást rendeznek sokszorosításra való pályaművek rajzaiból. Magunk előtt látjuk itt nemcsak a díjakat nyert vagy megdicséret terveket, hanem az összes beküldött kísérleteket is. Az ember arcza valóságos Jánusz-képpé változik át: az egyik szemünk sir, a másik meg nevet. Elszomorodunk, ha látjuk azt az elfajulást, a mit a művészek a művészet rovására megcselekszenek. És mosolygunk azon a naivitáson, a mely a »pályaművek« legtöbbjét jellemzi. A *titkos drámaírók* mellé megszülettek a *titkos vázlatművészek*, a kiknek nevök örökké a jeligés levelekben marad eltemetve. A művészet staffázsai ezek a szegény jámborok, a kik derűre-borúra gyártják a különféle plakátokat, hirdetéseket, czímlapokat, czéggkártyákat, egyszóval mindent, a mit a pályázatok megkívánnak.

Minden egyes, minket nyomdászokat érdeklő ilyen kiállítástól csalódottan távoznak és anatómát mondunk a szeczesz-szionistákra, a kik az *credetiség* czégre alatt a legperverzebb érthetlenségekkel viszik el a dicsőség pálmáját. Az első díjat rendesen olyan mű nyeri, a melyben az *credeti* gondolat mintegy vázlatban, sejtésszerűleg nyilatkozik meg. Az ipart pél-

dául egy alig látszó kerékrész jelképezi, a földművelésre elég-séges a búzakaralász egy kis része és az irodalmat talán hatalmas tintafolttal szimbolizálják.

Az új irány *ilyen* elfajulásait elítéljük szóban és írásban egyaránt; de nem törünk pálczát annak enyhébb alakjai ellen, sőt egyenesen üdvösnek is tartjuk azt a sokszorosító-ipar minden ágazatában. Ez a szempont vezérelt minket az 1900. évi Évkönyv tartalmának összeállításánál, a melyben több helyen és igen behatóan foglalkozunk az új iránynyal. Talán egyik-másik dolgozatban ismétlésekkel találkozik az olvasó; de ezek mind olyan elkerülhetlen és annyira bagatell dolgok, a melyek nemhogy rontanák a könyv értékét, hanem inkább előnyére vannak az egésznek.

Általában véve Évkönyvünk dolgozótársai mindnyájan modern értelemben fogták fel hivatásukat s egyrésze nemcsak írásban, de ábrázolásokban is magyarázza felvetett témáját. Egy-egy ábrázolat vagy minta többet mond, mint egész oldal magyarázó szöveg. Így a kettő kiegészíti egymást és élvezetet szerez még annak is, a ki máskülönben nem érdeklődne a tárgyalt dolog iránt.

Diszművet, az igaz, néhány fillérért nem adhatunk; de megmutatjuk az utat arra, hogy milyen módon lehet minél szebben, minél czélszerűbben és mégis modernül dolgozni.

Hogy a dolgozótársak közül ki milyen munkát végezett, azaz hogy melyik járt legközelebb az *általánosság* gondolkozásához, azt döntsék el az *olvasók*. Bírálják meg ők magok úgy a tartalmat, mint a hirdetések technikai kiállítását is. Erre szolgál a könyvünk elején található *levelezőlap*, a melyen bővebben megmagyarázzuk annak miként való felhasználását.

Mi azonban itt is köszönetet mondunk munkatársainknak azért az önzetlen szellemi és technikai támogatásért, a melylyel lehetővé tették nekünk, hogy velök együtt mindenben a leg-hasznosabbakat nyújthatjuk az olvasónak.